

בס"ד. ברכת כ"ק אדמו"ר שליט"א לאורחים שיחיו בעת ביקורו בסוכה - ליל א' דחג הסוכות ה'תשמ"ג.

בלתי מוגה

א. פותחין בברכה - ברכת „גוט שבת“ ו„גוט יום טוב“.

ויה"ר שהעונג דשבת והשמחה דשבת (,ביום שמחתכם אלו השבתות"),
ועאכו"כ השמחה ד„זמן שמחתנו“ ו„שמחת בית השואבה“ - יומשכו על כל
השנה כולה, עדי קיום היעדר „שמחת עולם על ראשם“ - בביאת משיח צדקנו.

ב. דובר לעיל (בשיחה ס"ג) שה„אושפיזא“ דיום א' דסוכות הוא -
אברהם אבינו. זוהי השייכות המיוחדת לכללות הענין דהכנסת אורחים - כי
אברהם אבינו השתדל בקיום המצוה דהכנסת אורחים (כמסופר בתושב"כ
בפשטות הכתובים).

ועד כדי כך - שמאופן קיום מצות הכנסת אורחים ע"י אברהם אבינו
למדים בגמרא (שבת קכז, א) ש„גדולה הכנסת אורחים מהקבלת פני שכינה“,
לפי שאברהם אבינו הניחו להקב"ה והלך לקבל האורחים.

והנה, הנהגה זו היתה קודם מ"ת, וביחס לאלו שאברהם אבינו חשכם
לערביים. ומזה מובן - במכ"ש וק"ו - גדול העילוי דהכנסת אורחים לאחר
מ"ת, וביחס לבנ"י.

ומצד גדול העילוי דהכנסת אורחים (,יותר מהקבלת פני שכינה") -
מובן, שהעילוי שנפעל אצל מכניס האורחים (ע"י הכנסת האורחים), הרי זה
יותר ממה שהוא עושה עם האורחים.

ג. ההוראה מזה בנוגע לפועל:

ידיעת גדול העילוי דהכנסת אורחים פועלת הן אצל זה שמכניס את
האורחים והן אצל האורחים עצמם:

כאשר מכניס האורחים יודע ש„גדולה הכנסת אורחים יותר מהקבלת
פני שכינה“ - הרי זה מוסיף בגודל השתדלותו לקיים מצוה זו בשלימותה,
ובפשטות - לדאוג לצרכיהם הגשמיים של האורחים, ולתת להם בשר שמן ויין
ישן (ואם ה' איזה חסרון בזה - צריכים להשלים זאת), ולעשות זאת בסבר
פנים יפות.

וכנוגע לאורחים עצמם - הנה ידיעה זו שהכנסתם גדולה מהקבלת פני
שכינה, פועלת אצלם להתנהג באופן שיהי' ניכר עליהם שראויים הם לעילוי
גדול כזה, ובפשטות - שעל כל אחד ואחת מהם יהי' ניכר בגלוי היותו בן
אברהם ובת שרה (פלג גופא דאברהם).

ד. כללות ענין ה„אורחים“ קשור עם מעמדם ומצבם של בנ"י בזמן
הגלות:

מקומו האמיתי של כאו"א מישראל הוא - אצל שולחן אביו המלך.

ומאחר שבזמן הגלות נמצאים בנ"י כמעמד ומצב ד, בניס שגלו מעל שולחן אביהם" [הן היהודים שנמצאים בחוץ לארץ והן היהודים שנמצאים בארץ הקודש] - אין זה מקומם האמיתי, ולכן הרי הם בבחינת „אורחים“.

ומה שבנ"י נמצאים בגלות (בבחינת „אורחים“) - אין זה מפני רצונם הם, וכפתגם הידוע: „לא מרצוננו גלינו כו' אבינו מלכנו יתברך הגלה אותנו כו'“, והכוונה הפנימית שבזה היא - „צדקה עשה הקב"ה עם ישראל שפיוזן לבין האומות“, כדי למלא את שליחותו של הקב"ה לפעול על אוה"ע שיקיימו ז' מצוות ב"נ (שעי"ז נעשה קיום העולם באופן ד, לשבת יצרה"), כולל - הפירוש הפנימי המובא בחסידות - לברר את ניצוצי הקדושה בכל מדינה ומדינה שבכל העולם כולו.

ועפ"ז מובן שכאשר יהודי נמצא במקום מסויים באופן של „עראי“ [הן בנוגע לכללות מעמדם ומצבם של בנ"י בזמן הגלות בבחינת „אורחים“, והן בנוגע ל„אורחים“ כפשוטם של דברים, שבאים ממקומם למקום אחר, באופן הכרוך עם „טלטולי דגברא“ ו„טלטולי איתתא“] - הרי המצב של „עראי“ הוא רק בחיצוניות, אבל בפנימיות - ישנה שליחות מיוחדת שיהודי זה צריך לפעול במקום בואו, כתורת הבעש"ט (ה„אושפיזא החסידי“ דיום א' דסוכות) עה"פ „מה' מצעדי גבר כוננו“, שכאשר יהודי מגיע למקום מסויים הרי זה בהשגחה פרטית - מפני שישנה שליחות מסויימת שעליו למלא במקום זה. ועד"ז ידועה תורת הבעש"ט עה"פ „כי תבוא אל הארץ גו'“, שכאשר יהודי בא למקום מסויים הרי זה לפי שההשגחה העליונה הביאה אותו למקום זה, והכוונה בזה היא - „לשכן שמו שם“, לפרסם אלקות בעולם.

ה. והנה, כל פעולה בעניני התורה ומצוותי' ממהרת את יציאתם של בנ"י מהגלות - יציאה מהמעמד ומצב של „אורחים“, כדי לבוא למקומם האמיתי - אצל שולחן אביהם המלך, בגאולה האמיתית והשלימה.

וענין זה מודגש ביותר בקיום מצות הכנסת אורחים, בהיותה „גדולה מהקבלת פני שכינה“ - כי „הקבלת פני שכינה“ הרי זה ע"ד היעוד ד, ונגלה כבוד ה' וראו כל בשר גו'“, ומאחר ש„גדולה הכנסת אורחים מהקבלת פני שכינה“, מובן, שפעולה זו ממהרת עוד יותר את הגאולה העתידה - „הקבלת פני שכינה“.

ובפרט כאשר עוסקים בכל ענינים אלו (כללות התומ"צ, ובמיוחד - הכנסת אורחים) מתוך שמחה של מצוה - „עבדת את ה' אלקיך בשמחה ובטוב לבב“, היינו, שכל עניני התורה ומצוותי' צריכים להיות מתוך שמחה של תורה ושמחה של מצוה, וכפס"ד הרמב"ם (שהובא לעיל בשיחה ס"ה) ש„השמחה שישמח אדם בעשיית המצוה . . עבודה גדולה היא“.

והנתינת כח לכללות העבודה בשמחה היא - מהשמחה ד, זמן שמחתנו ו„שמחת בית השואבה“. ויש לומר שזהו הטעם שהרמב"ם מבאר את גודל העילוי דשמחה של מצוה (בנוגע לכל המצוות) לאחר שמבאר את הענינים

הקשורים עם „שמחת בית השואבה“ - כדי לרמוז שהנתינת כח לכללות העבודה דתומ"צ מתוך שמחה (שמחה של תורה ושמחה של מצוה) נלקחת מהשמחה הנעלית ד„שמחת בית השואבה“.

ו. ויה"ר שע"י כללות העבודה מתוך שמחה נזכה בקרוב ממש לתכלית השלימות שבענין השמחה - „שמחת עולם על ראשם“, בגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו.

וכל זה נפעל עי"ז שגם בזמן הגלות עומדים בנ"י בתוקף המתאים „קוממיות - בקומה זקופה“, בנוגע לכל עניני התורה ומצוותי, ואז נפעל כבר הענין ד„והיו מלכים אומניך ושרותיהם מניקותיך“ - גם בזמן הגלות, ועד שזוכים לקיום היעוד ד„ואולך אתכם קוממיות“ - בגאולה העתידה.

ובפשטות: כאשר בנ"י עומדים בתוקף כולם יחד כדי לעשות את רצון אבינו שבשמים - אזי מקיים הקב"ה את רצונם של בנ"י עם קדשו, ובפרט רצונם העיקרי - גאולה האמיתית והשלימה.

ובלשון הכתוב: „ובני ישראל יוצאים ביד רמה“, באופן ד„שלימות העם“ - „בנערינו ובזקנינו בבנינו ובבנותינו“, „קהל גדול ישובו הנה“, ובאופן שיוצאים „ברכוש גדול“ - הן כפשוטו והן בנוגע לעניני התורה ומצוותי' - „שלימות התורה“, ובאים לארצנו הקדושה בשלימותה - „שלימות הארץ“, כולל - קיום היעוד „כי ירחיב ה' אלקיך את גבולך“,

במהרה בימינו ממש, ומתוך שמחה וטוב לבב.

